Õp Marina Anfinogenova on kinohuviline

Lk 6–7

Lihtsad käitumisreeglid võhikutele

Lk 3

Sõbrapäeva ERI: klatš ja kõmu

Lk 18

meil TJG

Tallinna Järveotsa Gümnaasiumi ajaleht NR 8 | märts 2016 | hind 1 €

Tunne end nagu kodus!

Õp Terje Treimann meenutab lapsepõlve

Lk 10

UUS RUBRIIK: TJG õpilaste osavuskatsed

Lk 14

TJG gümnaasiumis on huvitavad suunad

Lk 4–5

Veebruar – hoolimise aeg

Alice Gorobets
peatoimetaja

Mis peaks olema tagatud igale inimesele ning igale riigile? Millest tunnevad paljud puudust? Vastus on lihtne – vabadus. 24. veebruar on iga eestlase jaoks üks tähtsamaid päevi aastas. See on Eesti sünnipäev. Sellel päeval pea 100 aastat tagasi tähistas iga eestlane oma vabaduse kaua oodatud saabumist! Hetke nimel, kui kõik Eesti elanikud saavad end kuulutada vabaks rahvaks ning Eesti saab ennast kuulutada Eestiks, võitlesid meie inimesed kaua ning suure vaevaga. Me jäime ilma paljust, kuid seda selle nimel, et saada veelgi rohkem. Me kannatasime pikka aega teiste võimu all, kuid me ei kaotanud hetkeksi lootust, et see kõik saab kord läbi. Eestlaste südametes oli nii palju armastust ja lootust. Ja meil oli õigus. 24. veebruaril 1918. aastal saabus see hetk, kui kogu ootamine ning kannatused said läbi ja me alustasime uut elu juba iseseisva riigina. Me ei tohiks tänapäeval mitte mingil juhul seda unustada. Armastage ja hoolige! Olge tänulikud selle eest, mis teil olemas on. Olge tänulikud oma riigi ja rahva üle ning olge tänulikud oma vabaduse eest! Austage ja meenutage neid, kes selle kõige eest võitlesid. Ning ärge kunagi kaotage lootust! Palju õnne, kallis Eesti!

Teine veebruarikuu tähtis päev oli 14. veebruaril, kui tähistati sõbrapäeva. Meie koolis oli terve sõbranädal eriline. Toimusid vahvad üritused ja koolipere oli eriti sõbralik, ühtehoidev ja armas. Märgakem, hoidkem ja armastagem üksteist ka muul ajal!

Alice Gorobets

TOIMETUS

Peatoimetaja: Alice Gorobets (9a)

Reporterid:
Henri Rihard Pallas (5c)
Hans-Kaarel Laes (6a)
Anette Antsman (7a)
Mari-Liis Mets (7a)
Romi Kõrgesaar (7a)
Liis Klimov (7a)
Sandra Anupõld (7a)
Carmen Katariina Sikk (9a)
Frank Kiibus (10a)
Mirella Ehrberg (10a)
Emily Ridal (11a)
Säde Lahtmets (11a)
Kertu Peegel (12a)

Fotod: toimetuse liikmed, erakogud

Geelekeenjus, kujundaja ja karja juht: Ann Aruvee

Alice Carmen Mirella Emily Kertu

Anette Mari-Liis Romi Liis Sandra

Henri Hans Frank õp Ann

Lihtsad käitumisreeglid võhikutele

Liis Klimov, Hans-Kaarel Laes

Viimasel ajal on ajalehe toimetus tähele pannud, et tegevused, mis muidu peaksid olema labased, elementaarsed ja loogilised, nagu näiteks söökla või vetsu külastamine, võivad õpilastele pakkuda raskusi. Tagajärjed on olnud ebameeldivad ja haisevad. Seega otsustasime ajalehe toimetusega kokku panna näpunäited koolis käitumisest just teile! Siit leiate viisaka käitumise ABC, mis õpetab, kuidas õigesti käituda koolisööklas, mida ikkagi tuleb täpsemalt teha WC-s ning kuidas saada lahti üleliigsest ning ebavajalikust prügist seda maha viskamata.

WC kasutamine võhikutele

Mine WCsse ja pane uks lukku.
Tõsta potikaas üles.
Puhasta prill-laud vetsupaberiga ära.
Tõmba püksid või seelik alla.
Istu poti peale ja tee häda ära (ära unusta pühkida).
Tõsta püksid või seelik üles.
Pane potikaas alla ja lase vett.
Kontrolli, kas pott jäi sinust puhas.
Puhasta vajadusel potti harjaga.
Pese ja kuivata käed!
Lahku WC-st ja pane uks kinni.

NB! Ära varasta vetsust prill-lauda, ära söö või raiska seepi, kui teed vetsu-*selfie*´t, tee see kiiresti ja ära hiline tundi, ära mitte mingil juhul potti vetsupaberit täis topi ja kohe kindlasti ära ummista kraanikaussi vetsupaberiga!

Söökla kasutamine võhikutele

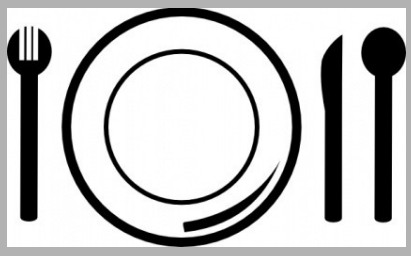

Mine rahulikult sööklasse.
Pese käed.
Seisa järjekorras ja tõsta omale selline kogus toitu, mis sa ära sööd.
Ära ülehinda oma võimeid!
Mine rahulikult lauda ja alusta söömist.
Söö taldrik tühjaks.
Pane tool laua alla ja vii nõud ära.
Ära võta midagi sööklast kaasa!

NB! Piima sees ujuv leivatükk ei näe kohe üldse isuäratav välja, palun ära tee sööklas mingeid katseid!
On tore, kui su sporditulemused on korralikud, aga mitte sis, kui oled valinud spordialaks lendava saia, mandariinikoorte kaugusviske või kahvlite painutamise. See ei avalda kellelegi muljet!
Kui sulle toit ei maitse, siis süüdista iseennast selle söömises.

Prügist vabanemine võhikutele

Paljud siin koolis ei oska kahjuks ikka veel prügikaste kasutada ja sellest on väga kahju.
Kui sul tekib koolis vajadus prügi ära visata, siis palun loe need nõuanded läbi ja proovi nende järgi toimida:
Hoia prügi kindlalt käes.
Leia lähim prügikast ja astu prügikasti juurde.
Suuna käsi prügikasti kohale (umbes 10–30 cm kõrgusele).
Lase prügist lahti.
Kui prügi kukkus mööda, tõsta see üles ja proovi uuesti.

NB! Kui soovid prügist vabaneda korvpalli mängides, siis tea, et 90% katsetest läheb mööda.
Kui prügi lendas prügikastist mööda, võta prügi uuesti kätte ja proovi uuesti (loe punktid uuesti läbi!).

Mida saab õppida TJG gümnaasiumis?

Mirella Ehrberg, Säde Lahtmets, Kaidi-Kätlyn Reimann, Kertu Peegel

Inglise keel

Süvendatud inglise keele õpe sai Tallinna Järveotsa Gümnaasiumis alguse juba 1993. aastal.

Inglise keele tund on 4 korda nädalas, lisaks õpitakse **maiskonnalugu** ning **briti ja ameerika kirjandust**. Need on mõlemad ingliskeelsed ained, mis toimuvad üks kord nädalas. Kõik mainitud kursused kestavad kuni 12. klassi lõpuni.

Maiskonnaloos käsitletavad teemad: geograafia, ajalugu, majandus, poliitika, kultuur. Kursust ilmestab videomaterjal. Maiskonnaloo õpetaja on **Maimu Kuri,** kellel on juba aastaid töökogemust.

Briti ja ameerika kirjandus annab kolme aasta jooksul vastuseid küsimustele, mis on seotud ajaloo ja kirjandusega. Kursus lõppeb ettekandega tänapäeva briti ja ameerika kirjanikest ning nende teosest. Briti ja ameerika kirjanduse ning süvendatud inglise keele õpetaja on **Kristi Leibur**, kes on ise elanud Londonis.

Järveotsa Gümnaasiumi **inglise keele õpe on väga tugeval tasemel:** seda näitavad nii üleriigiliste lõpueksamite tulemused, kus kool figureerib alati esiotsas, kui ka õpilaste endi oskus inglise keelt rääkida ja selles end vabalt tunda.

Küsides noortelt, miks on nad valinud just inglise keele suuna, kõlab vastuseks, et soovitakse keel ladusalt suhu saada ning võib-olla valida hiljem amet, kus kõrgetasemeline inglise keele oskus on ääretult oluline.

Reaal-meedia

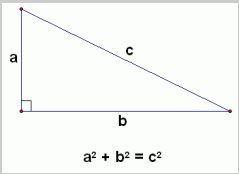

Reaal-meedia suuna õppekava on **ääretult mitmekesine.** Õppesuuna lisakursused on **meediaõpetus, filmikunsti ajalugu ja joonestamine.** Lisaks neile õpitakse **süvendatult reaalaineid.**
Igas klassis on kaks kursust meediat, milles pakutakse rohkelt illustreerivaid näiteid. Kui parasjagu on käsil režissööride käekirjade uurimine, võib kindlasti arvestada hulgaliste näidetega nende erinevatest filmidest, sama kehtib ka erinevate žanride ning pea kõige kohta. Aeg-ajalt vaadatakse ka mõni film otsast lõpuni, millele järgneb arutelu. Õpilased saavad teha ka ise filme, erinevaid lavastusprojekte ja muusikavideoid ning kirjutada arvustusi. Külastatud on filmimuuseumi ning Balti Filmi- ja Meediakooli. Õpilaste silmaring avardub tohutult ning tunnid on lõbusad.

Reaalainetest algab 11. klassis keemia lisatund, mis on **põnev ja praktiline.** Kui ise laboris praktilisi töid ja katseid teha, jääb palju rohkem meelde. Samuti saavad reaal-meedia suuna õpilased ka kolm aastat lisaks füüsikatunde ning gümnaasiumi viimasel aastal juurde ka **rakendusbioloogiat**. Selleks, et mõtlemise vahele käteosavust arendada saaks, on joonestustunnid, kus saab selgeks **3D modelleerimine**: 11. klassis paberil, 12. klassis arvutis. Nii on reaal-meedia õppesuund kallak, mis ühendab põnevad loodusteadused, katsed, projektid ja ruumilise kujutlusvõime arendamise. Just mõtlemise ja ise proovimise ühendamine ning paljud erinevatest valdkondadest valikained muudavad selle suuna õppimise eriti mitmekülgseks ja vaheldusrikkaks.

Meediaõpetaja Maria Mangi sõnul tahab ta reaal-meedia õppesuunal anda õpilastele võimaluse mõista, et paljud audiovisuaalteosed on tegelikult informatiivsemad kui me arvame. Nii liikuva pildi kui ka foto lugemist tuleb samamoodi õppida nagu kirjutatud tekstist arusaamist. See on vajalik oskus mitte ainult filmidest arusaamisel, vaid üldse meediaruumist. Me ei kõnele tundides ainult mängu, dokumentaal- ega animafilmidest ega meediakeskkondadest, vaid võimalusel tutvume ka arvutimängude maailmaga. Mõista, kuidas "maailmu" luuakse, annab võimaluse olla ise loovam.

12. klassi õpilane Kairi ütleb, et talle meeldib reaal-meedia suund just sellepärast, et saab teadmisi eri valdkondade kohta. Kairi ütleb: „Meedia ise on huvitav, vaatan filme tihtipeale hoopis teise pilguga ja ise filmi teha on palju aeganõudvam kui tundub (aga ka põnev). Teine aine, mis mulle tohutult seal suunas meeldib, on rakendusbioloogia. See on väga seotud igapäevaeluga ja tuleb igal juhul kasuks."

Moedisain

Moedisaini õppesuunal õppijad saavad neli 35-tunnist kursust **moekunsti** igas gümnaasiumiklassis, 11. ja 12. klassis on lisaks **joonestamine**.

Moekunsti suunal õppiv Kaidi-Kätlyn iseloomustab õppesuunda nii: „Loomingulisi õppesuundi on gümnaasiumides vähe ning see on väga tore, et meie kool võimaldab õppida sellisel huvitaval suunal. On tähtis, et inimesed oleksid loomingulised ning see suund soodustab seda. Õpetaja, kes valdab oma eriala hästi, suudab välja mõelda erinevaid ülesandeid ning inspireerib olema inimesi loovam. Sellel suunal ei õpita mitte ainult **moedisaini,** vaid ka **moe- ja stiiliajalugu, maalimist, joonistamist, õmblemist.** Koolile ostetud keraamikaahi võimaldab edaspidi ka **keraamikaga tegeleda.** Võimalik on osaleda erinevatel konkurssidel (nt Moe Malle), kus on võimalik näidata oma loomingut, mida noored ka hea meelega teevad. Moekollektsiooni loomine võimaldab väljendada oma mõtteid. Õpilased on tänu **õpetaja Sirje Märjamaa** suurepärasele juhendamisele suutnud saavutada võistlustel ka väga häid kohti. Sellisest üritusest osa võtmine annab palju kogumusi ja tuleb kindlasti kasuks. Võistlustel osalemine annab juurde esinemiskogemust, meeskonnatööd ning liidab koolipere, sest tihitipeale on modellid mitte ainult enda klassist, vaid ka noorematest klassidest. Moedisaini õppesuuna õpilased külastavad ka näitusi, et tutvuda lähemalt teiste loominguga, millest kõik ka hea meelega osa võtavad. Hiljem räägitakse ja analüüsitakse nähtut.”

Jaapani keel

Järveotsa Gümnaasiumi teeb eriliseks just jaapani keele õppesuund, mida on meie koolis õpetatud juba aastast 1993. Peaainena ei õpetata seda üheski teises Eesti põhikoolis ega gümnaasiumis, mistõttu on see Aasia- ja Jaapani-huvilistele ainulaadne võimalus selle maa ja keelega tutvumiseks.

Keeleõpe toimub viis tundi nädalas **õpetaja Hiroyuki Sonobe** käe all ning algab kümnendast klassist. Kümnendas klassis õpitakse selgeks **hiragana ja katakana**, mis on Jaapanis kasutusel olevad lihtsustatud silptähestikud, alustatakse **kanji** õppimisega ning pannakse alus sõnavarale. Üheteistkümnendas klassis jätkatakse kanji ja sõnavara õpingutega ning kaheteistkümnendas klassis korratakse üle eelmise kahe klassi teemad. Samuti vaadatakse Jaapani kultuuri teemalisi filme.

Jaapani keele suunal on üks valikaine, milleks on **idamaade ajalugu õpetaja Dagmar Seljamäega**. Tunnid toimuvad kord nädalas ning kolme aasta jooksul võetakse läbi erinevate riikide ajalood, alustades Türgist, liikudes edasi läbi Aasia ja lõpetades Jaapaniga. Tunnid on huvitavad ja kaasahaaravad, sest õpilastel on võimalik ka ise õpetamises osaleda.

Asjast huvitatud õpilastel on võimalik minna **edasi õppima Jaapani ülikooli.** Meie koolist on Jaapanisse läinud kokku kümme õpilast. Samuti saab kandideerida kohale Jaapani keskkoolis kolmeks aastaks.

See õppesuund on kindlasti heaks valikuks kõigile, kes on huvitatud uue keele ja kultuuriga tutvumisest. Omast kogemusest soovitan soojalt otseloomulikult ka kõigile Jaapani-huvilistele!

Õpi TJG gümnaasiumis.
Oma koolis on kõige parem!

Õpetaja Marina Anfinogenova oli juba lapsena suur kinohuviline

Alice Gorobets

Kus te sündisite ning üles kasvasite?
Ma sündisin Tallinnas Pelgulinna haiglas. Üles kasvasin Tallinnas Juurdeveo tänaval, kus elasin 3 aastat. 1968. aastal kolisin vanematega Sõle tänavale (siis kandis see tänav Karl Marksi nime) uude majja. Alates 1976. aastast elan Randla tänaval mere ääres.

Millised on teie lapsepõlve ja kooliaja eredamad mälestused?
Lapsepõlves olin väga elav ja seltsiv rõõmsameelne tüdruk. Armastasin sõbrannadega trips-traps-trulli ja peitust mängida. Mu ema töötas merebaasi filmilaenutuses, kus laenutati filme meremeestele. Sattusin sinna esimest korda väiksena, käisin veel lasteaias. Ema näitas mulle suurel ekraanil multikat „Jõehobu, kes süsti kartis". Ma vaimustusin sellest, hakkasin seal tihedamini käima. Kino jäi minu kireks terveks eluks. Vaatasin ema töö juures filmiplakateid, postreid ja näitlejate pilte. See oli hariv, samas lihtsalt ilus ja huvitav. Armastus kino vastu pani alguse näitlejate fotode kollektsioonile.

Koolis hakkasin laulukooris käima, laulsin seal terve kooliaja. Võtsin osa neljast laulupeost. Olen uhke selle üle, et nägin silmapaistvaid dirigente, kuulasin kõiki koore, nägin, kuidas tehakse ränka tööd proovide ajal selle nimel, et suurel kontserdil inimestele esineda. Eeskujuks jäid mulle minu kooli muusikaõpetaja ja laulupeol (1982) vene koolide dirigent Uno Järvela.

Kui olin 9-aastane, tekkis mõte teha meie maja elanikele etendus. Oli suvine aeg ja teoks sai „Punamütsike". Mängisime maja hoovis. Mina olin hunt. Pidime ise muretsema kostüümid ja maskid. Tegime proove, laulsime (teksti sõnad kirjutasime ise).

1982. a lõpetasin 31. Keskkooli (praegu kannab nime Ehte Gümnaasium). Koolis oli traditsioon, et lõpukellal pidid abituriendid tegema etteasteid, koostasid esinemise kava, vastutasid lõpukella läbiviimise eest. Proove tegime pärast tunde, kõik õpilased võtsid sellest osa. Tänasime igat õpetajat isiklikult, kas lauldes või luulevormis. Autorid olid loomulikult abituriendid. Meie koolist kirjutati ajalehes Молодёжь Эстонии (Eesti Noored).

Üks ere mälestus on veel. Nimelt sattusin 1981. aastal filmivõtetele, mis toimusid Tallinnas Rataskaevu tänaval. Valgevene filmistuudio tegi filmi „Müüdud naer". Massistseenide jaoks oli vaja neidusid ja mina sobisin. Režissööri assistent tegi mulle ahvatleva ettepaneku filmiprotsessis osaleda. Mina vastasin: „Ei!" Selleks oli tõsine põhjus. Assistent ei jätnud mind rahule, mainides kolme vene näitleja nimesid, kes tulid ainult üheks päevaks Tallinnasse. Lõpuks nõustusin ja ei kahetse.

Millega tegelesite vabal ajal?
Armastasin väga kinos käia. Kirjutasin vihikusse luuletusi, aforisme, õppisin pähe katkendeid filmidest. Sellega treenisin ka mälu. Armastasin ka laulda, paradeerisin estraadilauljaid (ainult kodus).

Kelleks te väiksena saada tahtsite?
Alguses arstiks, siis näitlejaks.

Milliseid erinevusi panete tähele, kui võrrelda oma kooliaega ja tänapäeva?
Minu ajal käidi koolis õppimas. Koolides oli eelkõige distsipliin. Õpilastel olid kohustused ja õigused. Õpilastel oli ühiskondlik töö. Praegu on kool rohkem meelelahutuskoht ja ajaviide. Ei ole nii ranged reeglid. Kõik muutub väga kiiresti. Õpilastel on ainult õigused. Kooli mainet hoiavad teatud grupid ja õpilasesindus.

Miks otsustasite hakata vene keele õpetajaks?
Võtsin eeskuju oma vene keele õpetajatest, tahtsin sama hästi vene keelt osata ja õpetada.

Miks valisite just Järveotsa kooli?
Lihtsalt puhtjuhuslikult. Nägin peale instituudi lõpetamist Tallinna koolide nimekirja, kuhu oli vaja vene keele õpetajat, ja otsustasin, et tulen siia kooli (siis kandis kool nime Tallinna 55. Keskkool).

Mis teile meie kooli juures kõige rohkem meeldib?
Kunstitööd, mis kaunistavad kooliseinu, laulukoor, rahvatantsu kollektiiv, kena raamatukogu, ühised üritused, vanade traditsioonide hoidmine, spordisaavutused.

Miks on teie arvates vaja õppida vene keelt?
Mida rohkem keeli sa valdad, seda rohkem tunned ennast inimesena. Kuid kes ei taha õppida, leiab alati vabanduse: raske keel ja milleks?

Kas arvate, et Järveotsa on aastate jooksul palju muutunud? Põhjendage.
Mitte väga. Vähe kuuleb ilusat eesti keelt, üritustel loetakse paberi pealt, õpilased ei oska end auditooriumi ees väljendada. Õpilaste poolt on ka vähe initsiatiivi, oodatakse, et keegi teeb ära. Minu meelest ei tehta vahet ka argipäeval ja tähtpäeval (pidu). Alustame õpilaste riietusest, aula kaunistustest (v.a lõpuaktused, jõulud).

Mis teile õpetamise juures kõige rohkem meeldib?
On vabadus valida õppevahendeid, planeerida rühmatööd, teha ettepanekuid, jälgida õpilaste arengut, avastada õpilastes varjatud oskusi.

Kas teil on lemmikklasse? Mis klassid need on?
Sel õppeaastal on mul kokku üheksa klassi. Lemmikud on need, kellel omad põhimõtted, kes on sõbralikud, abivalmis, siirad, keda saab usaldada. Kõige paremini saan läbi 8b-ga, 9a ja 6a on nagu suur ja võimas laulukoor. Olen õnnelik ja tunnen uhkust nende õpilaste üle.

Kas teil on soovitusi või nõuaneid oma õpilastele?
Arendage kuulamisoskust. Tundke rõõmu ka väikestest asjadest. Hoidke rohkem kokku. Olge iseseisvad. Laiendage oma silmaringi.

Millega tegelete vabal ajal?
Mul on vaba aega vähe. Igal võimalusel puhkan, loen, käin teatris või kinos, laulan, mõnikord mängin klaverit.

4-aastane Marina

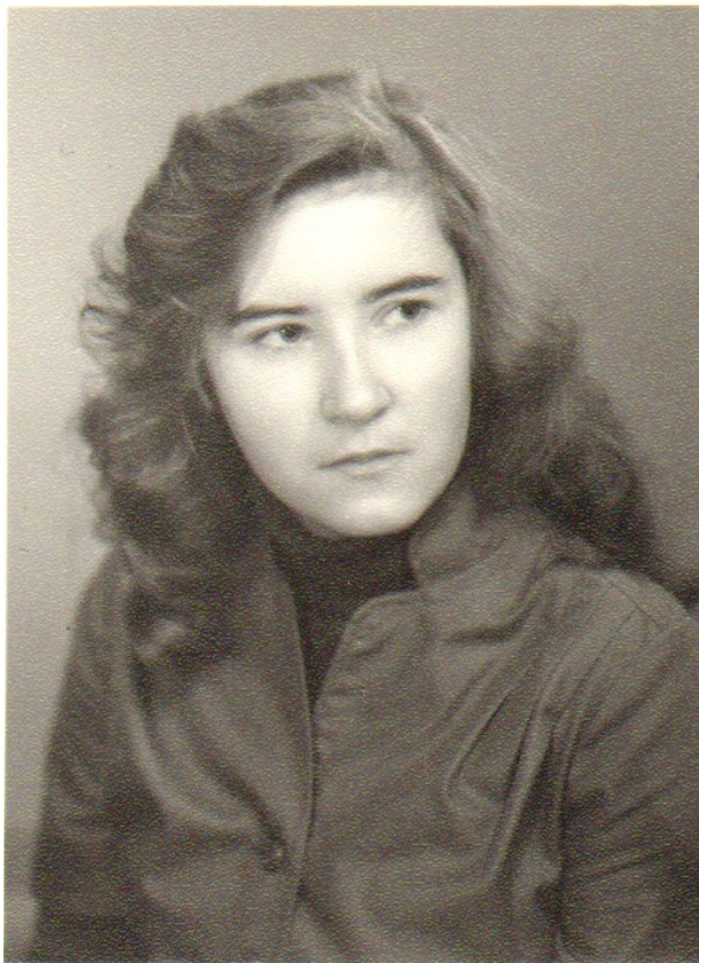

18-aastane Marina

Aidi Vallik – kirjanik, kes oskab noortele kirjutada

8.b klassi õpilane Elis Eliita Põldmaa valis loovtöö teemaks portreeloo ühe eesti kirjanikuga. Loovtöö pidi ilmuma ka kooliajalehes.

Elis Eliita Põldmaa

Kadunud saari ei leita enam

Aidi Vallik

Armastus tuleb ja läheb
ja jälle tuleb tiib must
nagu öö
varjutab lõkked ja kuu
hobuste hirnatus painutab
ööd
mida tähed ei valgusta
orvud uinuvad kividel
mustlanna kirevas seelikus
parkunud käega laob
pasjanssi ja lõkkesse raage

☼☼☼☼☼

Minu portreelugu on väga huvitavast ja mitmekülgsest inimesest, vabakutselisest kirjanikust ja luuletajast Aidi Vallikust.

Lapsepõlvest. Lapsepõlve veetis Aidi Vallik peamiselt vanaisa ja vanaemaga. Vanaisal oli suur raamatukogu ja kodus loeti palju. Aidi lemmikuteks olid W. Holti seiklusjutud, „Muumutroll" ja „Stepihunt". Noorusaja lemmikraamatuks oli „Kolm musketäri", mida ta on ka hiljem mitmeid kordi lugenud.

Maale kolimisest. Peaagu kogu täiskasvanupõlve Haapsalus elanud kirjanik kolis Lõuna-Eesti mägede vahele. „Tundsin, et meie elus on liiga palju inimesi ja suhtlemine väsitab". Teine ja tähtsamgi põhjus oli see, et kirgliku aedniku jaoks jäi Haapsalu hoov ammu kitsaks. Paradiisliku kodu leidmine ei läinud muidugi kiiresti. Iga nädal sõideti Tartumaale uusi paiku vaatama, aga üheski neist ei tekkinud seda päris õiget tunnet. Kirjanik meenutab: „Sõitsime siia hingedepäeval, kell oli neli läbi, vihma sadas, oli pime ja pilves. Sõitsime hoovi sisse ja mina ütlesin „Opaa!". Ott istus lihtsalt sõnatult. Nii et autost välja tulemata teadsime, et see on see." Haapsalust tulid nendega kaasa ka lumivalge kass Miisu ja koer Elli ehk Tädi Tötsu. Nemad on jutukogu „Pints ja Tutsik" prototüüpideks. Nagu kirjanik ise ütleb: „Raamatus on eredamad hetked nende elust." (Miisu on Pints ja Elli onTutsik).

Ideed sünnivad autoril ise ja kunstnikust abikaasaga vesteldes ja teineteisele oma fantaasialugusid rääkides. Vabakutselisena kodus kirjutades on tal siiski kindel päevakava. Eesmärgiks on kirjutada vähemalt neli lehekülge päevas.

Loomingust. Aidi Valliku esimesed luuletused ilmusid ajakirjanduses 1989. aastal. Ta on avaldanud neli täiskasvanutele mõeldud luulekogu (neist kolm esimest ATSi nime all). Suurema populaarsuse saavutas ta 2001. aastal, mil ilmus tema esimene noorsoojutustus „Kuidas elad, Ann?", mis võitis peaauhinna Eesti Lastekirjanduse Teabekeskuse ja kirjastuse Tänapäev noorsoojutuvõistlusel. Peagi ilmusid ka järjed „Mis teha, Ann?" (2002) ja „Mis sinuga juhtus, Ann?" (2007). Olen ka ise tema Anni-raamatuid suure huvi ja põnevusega lugenud. Need kirjeldavad murdeealiste noorte probleeme, keerulisi eneseleidmisi, suhteid eakaaslaste ja vanematega ning kokkupuuteid meelemürkidega. Hoolikalt varjatud perekonnaprobleemid tõukavad 14-aastase Anni tormiliste sündmuste keerisesse, mille keskel ta peab ise oma mõtetes ja eneses selgusele jõudma. Talle on abiks vaid tema ema omaaegset punkarielu kirjeldav vana päevik. Anni lood on väga populaarsed. Neid on tõlgitud soome, läti, leedu, rootsi, saksa ja norra keelde.

Aidi Vallik on filmistsenaariumi „Kuhu põgenevad hinged" kaasautor, mille keskseks tegelaskujuks on Ann. „Kuidas elad, Ann?" pealkirja all lavastati lugu Rakvere Teatris. 2004. aastal valmis Anni-raamatute põhjal järjekuuldemäng.

Kirjanik on öelnud, et Anni-raamatute kirjutamine sai alguse kirjanduse õpetajana töötades, kui ta nägi, et lapsed näevad kurja vaeva raamatu „Ümera jõel" lugemisega. Ta küsis õpilastelt, mida peaks sisaldama üks põnev raamat? Noorte meelest pidi ühes huvitavas raamatus olema tülitsemist nii vanemate kui sõbrannadega, karjumist, „tina panemist", narkootikume, seksi ja õnnetut armastust, keegi võiks kodust põgeneda. Ta leidis, et sellist raamatut pole maailmas olemas. Ta ütles lastele, et kui ta viitsib, siis ta kirjutab neile selle huvitava raamatu. Anni-raamutuis on ka kindlasti tema enda läbielamisi seoses elu pahupoolega, sest ta ütleb, et mäletab selgelt, missugune ponnistamine käis, et alkoholi kätte saada või kuidas tubakat ostes süda värises, et kas ikka müüakse. Anni raamatutes on läbiv mõte: täiskasvanuks saada polegi nii lihtne!

Peale menukat Anni-sarja on Aidi Vallik lastele kirjutatud veel järgmised raamatud: „Koletise lugu", „Narkohollo ehk Florose vabastamine", „Pints ja Tutsik", „Tirtsti ja turtsti", „Mina, kana, lehm ja kratt", „Unekoer".

Kaastööst ajakirjanduses. Aktiivse inimesena ja kodanikuna avaldab Aidi Vallik oma arvamust paljudes eesti ajalehtedes ja ajakirjades. Näiteks Postimehes on ilmunud artikkel „Lapsed peegeldavad meie endi viha", kus analüüsitakse Sõmeru koolis toimunud tüdrukute kaklust, kus üks 11-aastane tütarlaps teise omasuguse haigla intensiivravi osakonda peksis. Ta ütleb: „Lapsed, kes on kasvanud meie endi keskel ja omandanud neid ümbritsevad tõekspidamised, imenud endasse ümbritsevad pinged ja suhtlemismudelid, on teinud seda, mida põlvkondade kaupa on tehtud enne neid. Nad ei ole prantsatanud siia puu otsast või teiselt planeedilt või ilmunud karude kasvandikena välja laanesügavusest. Nad on omaks võtnud meie suhtlemismudelid ja suhtumised, sest teistsuguseid nad oma noores eas ei tunnegi. Sellepärast on lapsed meie parim peegel." Kirjanik lisab veel: „Meie eelistame keelata, käskida, normee-

Foto: Anne Põldmaa

rida, sundida. Sageli kasvavad lapsed pingete ja viha meelevallas." Vallik lõpetab oma artikli siiski positiivse mõttega, et me vajame elu mitmekesisust, vajame mõistmist ja kannatlikkust hindavaid kodusid ja ka ühiskonda.

☼☼☼☼☼☼

Eelmise aasta lõpus saatsin Aidi Vallikule e-kirjaga mõned küsimused, et teada saada tema hetke tegemistest ja mõtetest. Õnneks leidis kirjanik aega minu kirjale vastata.

Millega Te hetkel tegelete?
Hetkel tegelen telestsenaariumite kirjutamisega, koostöös ettevalmistusel on üks noortenäidend ja algjärgus ühe lastefilmi stsenaariumi kirjutamine. Samuti kirjutan korra nädalas ühele ajalehele lastenurka ja teen kahele kirjastusele toimetajatööd.

Kas Teil on mõni raamat pooleli?
Pooleli on mitu raamatut, Anni IV osa on pooleli juba 6 või isegi 7 aastat, samuti üks täiskasvanute romaan. Muude tähtajaliste tööde kõrvalt on nende jaoks praktiliselt võimatu aega leida.

Kas Anni lugudele tuleb veel lisa?
Tahaks loota, aga kindel ei ole.

Kas olete mõelnud veel noorteraamatuid kirjutada?
Olen mõelnud muidugi, aga pole sellist uut säravat ideed tulnud.

Milliseid raamatuid armastate ise lugeda?
Fantaasiakirjandust ja populaarteaduslikke raamatuid ajaloost, psühholoogiast, loodusest jm.

Millist raamatut peate ise oma kõige paremaks teoseks? Miks?
„Mis sinuga juhtus, Ann?". Selle sisu on minu jaoks oluline ja tähendusrikas.

Kus ja kuidas Teile meeldib puhata?
Oma kodus aias nokitsedes või päev läbi kamina ees raamatut lugedes.

Kuidas elavad Miisu ja Tädi Tötsu?
Mu valge Miisu tervis ei ole viimasel ajal korras, ma kahtlustan, et äkki mingi kasvaja on teda seestpoolt sööma asunud, ja plaanin temaga uuel nädalal esimese asjana loomaarsti juurde minna. Tädi Tötsu sai 5. jaanuaril 8-aastaseks ja on hea tervise juures. Ainult palju põikpäisem kui noorena. On nüüd vanemas eas avastanud, et diivanite ja voodi peal on palju pehmem ja soojem magada kui põrandal.

Kas Te armastasite kirjutada juba kooliajal?
Jaa, ma olen kogu oma elu kirjutanud. Kooliajal luuletusi iseendale ja traagilisi armastuslugusid oma klassiõdedele lugemiseks.

Milliseid soovitusi annaksite õpilastele, kes tahaksid midagi kirjutada?
Kui tahetakse kirjutada, tulebki kirjutada, aga teadlikult ja võimalikult tihti. Samuti tuleb kindlasti hästi palju lugeda, sest ainult erinevate raamatute lugemise kaudu omandad kirjutamise jaoks igasuguseid tehnilisi võtteid ja stiilivahendeid. See ei tähenda, et peaks hakkama kedagi järele aimama, vaid tähendab, et niimoodi on su käes palju väga erinevaid väljendusvahendeid, mille hulgast siis su aju ja käsi ise automaatselt panevad kokku su enda isikupärase stiili. Aga jah, selleks tuleb palju lugeda ja palju kirjutada.

Kas käite hea meelega koolides esinemas? Kas oleksite nõus ka Tallinna Järveotsa Gümnaasiumisse tulema?
Esinemine on mu töö osa, teen seda palju. Kahtlemata olen nõus ka Järveotsa gümnaasiumisse tulema, kui juhtkonna poolt ettepanek tuleb ning kui me nendega tasustamise osas kokkuleppele saame.

☼☼☼☼☼☼

Mul on väga hea meel, et olen Aidi Vallikut lähemalt tundma õppinud. Tema raamatuid lugedes sain noorte elust ja probleemidest rohkem teada. Sain teada, et noored peaksid oma probleemidesse tõsisemalt suhtuma. Loovtööd tehes sain põhjalikult tutvuda Aidi Valliku elu ja loominguga. Olen rõõmus, et Aidi vastas minu intervjuu küsimustele. Loodan, et Anni lood jätkuvad!

Sündinud 11. mail 1971 Paliveres

Õppis Palivere Algkoolis, Taebla Keskkoolis, Tartu Kunstikoolis, Tartu Ülikoolis eesti filoloogiat

Töötanud kunstnik-kujundajana, raamatukoguhoidjana, õpetajana Haapsalu Weidemanni Gümnaasiumis

Hetkel vabakutseline kirjanik, teeb kaastööd ajalehes Lääne Elu, MTÜ Lugu-Loo asutaja, kirjutab arvamuslugusid, toimetab raamatuid, on Kanal 2 saate „Saladused" stsenarist

Elukoht Tartumaal Kambjas

Isiklik Abielus kunstnik Ott Vallikuga, tütar Mari

Õp Terje Treimanni sportlik lapsepõlv

Olen sündinud ja üles kasvanud Tallinnas. Suurema osa lapsepõlvest veetsin Mustamäel. Mustamäe oli sel ajal roheline ja turvaline linnaosa. Mängisime ja jooksime palju õues, talvel oli pea iga maja juures uisuväli.

Suved veetsin Mulgimaal vanaema juures (pildil paremal koos onupojaga). Vanaemal olid endalgi koduloomad, aga lisaks oli ta ka sovhoosis karjabrigadir. Oma esimese taskuraha teenisingi onutütrega koos sovhoosis lehmakarjas käies. Äge oli see, et olime öökarjakud. Tegime lõket, külalapsed kogunesid karjamaale, mängisime kitarri, rääkisime õudusjutte!

Koolis käisin samuti Tallinnas. Kõige rohkem armastasin keeletunde: inglise ja vene, aga ka emakeeletunde. Reaalainetest ei suutnud vaimustuda, aga närisin end kohusetundlikult läbi. Nii põhikooli kui gümnaasiumi lõpetasin ühe neljaga.

Kooli kõrvalt tegelesin võimlemise ja tantsimisega. Tegelikult oleks õigem öelda: trennide kõrvalt käisin koolis. Näiteks ühel päeval nädalas, kui läksime kooli teiseks tunniks, oli esimene trenn kell 7 ja pärast tunde teine. Ei, ülearu raske ei olnud. Ei olnud kunagi teistmoodi elanud, ei osanud kergemat tahta.

Pärast gümnaasiumi lõpetamist olin tõesti segaduses, ei teadnud, mida valida. Minu jaoks oli kaks võrdselt köitvat eluala: inglise keel ja koreograafia. Astusin TLÜ aulasse, kus tol ajal asus dokumentide vastuvõtu komisjon, ühel pool saali oli võõrkeele õppetooli vastuvõtulaud, teisel pool koreograafia oma, ja ma polnud ikka veel otsustanud! Tänase päevani ei tea öelda, kuidas see juhtus, et lõpuks ikka koreograafiasse avalduse tegin! Nagu unes! Võib-olla sai kaalukeeleks see, et seal oli konkurss kaheksa kandidaati kohale ja väljakutsed on mulle alati meeldinud.

Õpingud läksid hästi. Ülikooli kõrvalt tegin erialast tööd tantsija ning tantsuõpetaja-koreograafina. Aga huvi inglise keele vastu püsis. Kuna olin lõpetanud inglise keele süvaklassi, tegelesin ka tõlkimise ja giidindusega. Ühel hetkel, kui tundus, et tantsimisest ja pidevatest traumadest sai villand (professionaalne tantsimine võrdub profispordiga; kõik teavad, et kui ükspäev tunned, et kuskilt ei valuta, oled ilmselt surnud!), avaneski võimalus Oxford University juures inglise keelt süvendatult õppima asuda.

Omamoodi märgiline on ka see, et Tallinna Järveotsa Gümnaasiumigi sattusin tänu oma kahe „armastuse" põimitusele minu elus. Nimelt vastasin kuulutusele, kus otsiti tantsuringi juhendajat. Osutusingi valituks, aga kui töölepingu sõlmimiseks dokumente esitasin, hüüatas tollane direktor: „Inglise keele filoloogia! Õppeaasta on algamas ja meil on just inglise keele õpetaja puudu!" Lasingi ennast ära rääkida ja olen sellest ajast saadik koolis neid kaht eriala ühendanud.

Uus vene keele õpetaja Anna Sokolovskaya oskab mitut võõrkeelt

Frank Kiibus

Juba aasta aega võib meie koolis näha noort ja särasilmset vene keele õpetajat Anna Sokolovskayat. Saame temaga tuttavaks!

Kaua olete siin koolis juba töötanud?
Praeguseks olen siin töötanud juba ühe aasta. Eelmise aasta kevadest alates.

Miks te just meie kooli tööle tulite?
Olin alguses õp Tatjana Deništšitsi juures praktikal. Kui õpetaja Tatjana läks lapsehoolduspuhkusele, jäin tema asemel siia vene keelt õpetama.

Miks te just vene keele õpetajaks hakkasite?
Kuna armastan ka ise keeli õppida, tahtsin teada, kuidas kõik need õppimise mehhanismid töötavad. Mulle meeldib ka suhelda ja õpetajatöö on selleks ideaalne.

Kas teile meeldib siin töötada?
Jah, see on tegelikult minu esimene töökogemus koolis ning ma olen sellega väga rahul.

Kui hästi saate läbi meie kooli õpilaste ja õpetajatega?
Minu hinnangul väga hästi.

Mis on teie kui õpetaja jaoks kõige raskem oma töö juures?
Ma pakun, et oma töö juures on kõige raskem vara hommikul üles ärgata! See on öeldud läbi huumoriprisma, aga igas naljas on alati ka natuke tõde.

Kas töötate veel kuskil peale TJG?
Jah, mul on ka teine töökoht.

Kas õpite veel ise ka kuskil?
Jah, mul on veel jäänud vähem kui üks semester Tallinn Ülikoolis käia.

Millised hobid teil on?
Mul on suur kirg romaani keelte vastu. Räägin ladusalt hispaania keelt ja saan hakkama ka itaalia ja portugali keelega. Kui vaadelda keeleõppimist kui hobi, siis on mul tegemist elu lõpuni ☺. Praegu on kooli ja töö kõrvalt vähe aega, suvel teen aktiivsemalt sporti, nt käin jooksmas.

Koomiks

Kertu Peegel

Meie kooli vilistlane Merlin Lõiv tegi oma ehteäri

Frank Kiibus

Seekord oleme teinud intervjuu TJG vilistlase Merlin Lõiviga, kes õppis Järveotsas moedisaini suunal aastatel 1998–2001 ja on muinasehteid tegeva firma Etnoehe asutaja ja omanik.

Millised on mälestused Järveotsa koolist?
Esimesena meenuvad mõned õpetajad – näiteks matemaatikaõpetaja Linda Kalv oli väga sümpaatne. Olen 100% humanitaar, mul võisid valemid ees olla, aga lahendada ikka ei osanud. Matemaatikaõpetaja suutis säilitada rahu ja selgitada ja selgitada. Õppisin kunstiklassis ja see oli iseenesest tore. Kunsti andis Ene Koitsalu ja moekunsti Sirje Märjamaa. Tagantjärele mõtlen, et hullust ja loovust oleks võinud ülesannetes isegi rohkem olla. Senimaani on meeles, et pinginaaber kohendas mu piltidel proportsioone ja pani varjusid paika. Klassijuhataja Ene Koitsalu oli väga tore, selline rahumeelne ja tasakaalukas inimene. Meenub ka see, et meie klassis oli tõeline poeglaste ikaldus. 10. klassis ei olnud meil ühtegi poissi, 11. klassis tuli kolm poissi, aga need ei käinud ka eriti koolis. Meenub ka seik, kus terve kool või suur osa sellest astus oma arvutiõpetaja kaitseks välja, kui õpetaja vallandati, ja õpilased korraldasid streigi. Isegi meedia oli kohal.

Mida te pärast gümnaasiumi asusite tegema?
Läksin Tartu Ülikooli rahvaluulet studeerima. Peale ülikooli pidasin erinevaid ameteid ühiselamu administraatorist kuni raamatu koostaja ja tegevtoimetajani, vahepeal olin ka muuseumi pealik Obinitsas. Pragu teen ehteid enda asutatud firmas Etnoehe.

Kuidas jõudsite ehete valmistamise juurde?
Ehete valmistamist alustasin aastal 2007. Esialgu sai pandud pärleid tamiili ja traadi otsa. Mingil hetkel aga tekkis huvi metalli vastu. Alguses saagisin erinevaid loomi ja inimesi. Kuna aga ehistööjuhendaja Meelis Säre ise tegi põhiliselt just muinasehistööd, siis nii tekkis ka minul selle vastu huvi. Algne huvi sõlgede vastu oli kindlasti tingitud ka sellest, et olen väiksest peale olnud seotud folklooriga (tantsu ja laulu kaudu) ning rahvariided ja sõled olid minuga aastaid kaasas käinud. Ülikooliski sai õpitud folkloristikat ning aeg-ajalt käidud kuulamas arheoloogia loenguid. Nüüd aga avanes võimalus omale ka ise midagi teha. Tegin sõlgi, käevõrusid, kõrvarõngaid, sõrmuseid. Sõbrad ja tuttavad hakkasid ka mu ehete vastu huvi tundma ja nii sai tehtud ehteid ka tellimuse peale ning kingituseks. Aastal 2009 liitusin Muinas-Eesti klubiga Tarbatu ja sealt peale on muinasehete tegemine, nende uurimine saanud minu elu pärisosaks. Põnev on käia fondis leide uudistamas ja siis ise proovida nende järgi midagi valmis meisterdada.

Rääkige natuke oma firmast Etnoehe?
Etnoehe tegutseb 2007. aastast. Põhiliselt valmistame ehteid värvilistest metallidest (vask, messing), aga ka hõbedast. Suur osa ehetest valmib läbi metallivalu. Lisaks ehetele teeme tellimuse peale ka märke ja meeneid, pulmamedaljone, firmakingitusi. Aitame ka restauraatoreid mõne väiksema detaili taastamisel. Ehteid müüme laatadel, internetis ja mõningates poodides.

Kust te saate inspiratsiooni ehete valmistamiseks?
Kõigest, nii ajaloost kui argipäevast. Peale sügisest metsas seenelkäiku võivad seened ilmuda ka loomingusse.

Kas ehete valmistamine on kerge või raske töö?
Oleneb ehtest – mõni ehe saab valmis poole tunniga, teiseks kulub päevi.

Mida soovitaksite õpilastele, kes praegu kunsti õpivad ja sellega elatist tahavad teenida?
Olla järjekindel ja töökas. Juba õpingute ajal võiks midagi müügiks teha ja üritada seda pakkuda poodidesse, käia ise laatadel, teha veebipood Etsysse jne. Teha tasapisi algust juba nüüd, sest õige asja leidmine ja toimima saamine võtab aega. Alati tasub ka edasi õppima minna, aga kui kunstikooli ka sisse ei saa, ei tasu alla anda, tuleb leida teine tee. Kui ei saa uksest, saab aknast! Mina tegin Tartu Kõrge-masse Kunstikooli kolm korda fotograafiasse sisse-astumiskatseid, kuid kuna ma joonistada akadee-milise mõõdupuu järgi ei oska, siis ma sisse ka ei saanud. Leidsin teise väljundi ehete näol.

Lapsesuu ei valeta

Romi Kõrgesaar, Sandra Anupõld

Palusime 1. klassi õpilastel (kõik lapsed on 7-aastased) mõtiskleda järgmistel teemadel.

Millega tegeleb koolidirektor?
Robin – Kooli juhtimisega.
Marina – Informatsiooni edastamisega.
Simon – Juhtimisega.
Annabel – Käib pidustustel.
Mattias – Teeb tööd.
Hagar – Riidleb pahade lastega.
Tjorven – Käsutab kooli.

Kust tuleb raha?
Robin – Tehasest või teiste inimeste käest.
Marina – Töölt, aitad teisi inimesi.
Simon – Pangaautomaadist.
Annabel – Pangast.
Elisabeth – Ameerikast.
Mattias – Tehasest ja pangast.
Hagar – Kassast.
Tjorven – Tehasest.

Miks Eesti nii väike on?
Robin – Venemaa vallutas Eesti osa.
Marina – Venemaa on suurem kui Eesti.
Simon – Venemaa vallutas Eesti.
Annabel – Ei mäleta.
Elisabeth – Keegi on seda vallutanud.
Mattias – Vähe vara ja tänavaid.
Hagar – Teised maad on temast suuremad.
Tjorven – Vähe varandust ja tänavaid.

Kuidas sulle maitseb koolisöökla toit?

Sandra Anupõld, Mari-Liis Mets

Uurisime, kuidas meie kooli õpilastele maitseb koolitoit. Küsitluses osales 130 õpilast 1.–12. klassini.

Koolitoit maitseb väga vaid 12%-le vastanutest. Enam-vähem maitseb meie söökla toit 47%-le õpilastest. Kahjuks vastas suur osa õpilastest (40%), et neile ei maitse meie kooli söögid üldse. Siiski on ülekaalus need, kes on toiduga pigem rahul. 2 õpilast (1%) vastas, et on taimetoitlased ja ei saa seetõttu enamasti koolitoitu süüa.

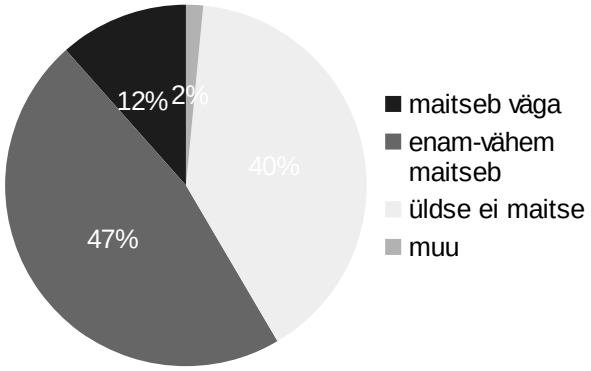

Kolm TJG õpilast võistlesid osavuses

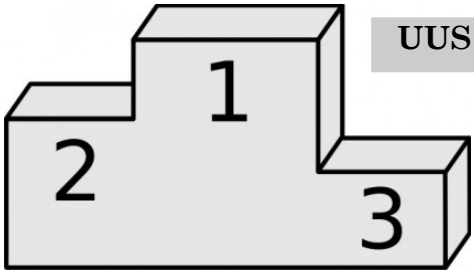

UUS RUBRIIK!

Romi Kõrgesaar

Võistleja	Aleksander, 7.a	Elisabeth, 8.b	Laura, 10.a
1. katse – vabavisked (5 katset)	4 korvi sisse 4 p	1 korv sisse 1 p	ei saanud sisse 0 p
2. katse – hularõngaga keerutamine (iga 10 sekundit annab 1 punkti)	18 sek 1 p	32 sek 3 p	3 sekundit 0 p
3. katse – mängukeegel (9 kurikat)	7 kurikat maas 7 p	9 kurikat maas 9 p	5 kurikat maas 5 p
TULEMUS	**12 p**	**13 p**	**5 p**
KOHT	**II**	**I**	**III**

12. kl õpilane Kaidi-Kätlyn pälvis Maxima Tulevikutalendi stipendiumi

Carmen Katariina Sikk

Millise stipendiumi sa said?
Ma kandideerisin Maxima Tulevikultalendi konkursil ning sain Maxima Tulevikutalent 2015 „Ettevõtlikkustalent" kategooria stipendiaadiks, millega kaasnes rahaline preemia. Kirjutada tuli endast ja oma tegemistest. Ma kirjutasin neile, et teen kolmandat aastat esimese klassi lastele, kes käivad pikaspäevas, kunstiringi, mis on neile tasuta, veel kirjutasin oma hobidest ja unistustest. Lisasin juurde ka pilte ning artikleid, kus on minust kirjutatud. Mul vedas, ja mind valitigi stipendiumi saajaks.

Kuidas tuli mõte stipendiumile kandideerida?
Olin mõelnud, et võiks proovida, kuid siis ei olnud veel õige aeg. Ema soovitusel sai end kokku võetud ja kõik vajalik ära tehtud.

Milliseid võimalusi stipendium sulle võimaldab?
See stipendium võimaldab minna mõnele koolitusele või on alguseks millegi suure soetamiseks. Pigem motiveerib see tegelema rohkem oma hobiga.

Kes sinu arvates võiksid sellele stipendiumile kandideerida?
Mina usun, et kõik võiksid proovida, kes vähegi vastavad ette antud nõuetele. Proovida tasub alati, sest kaotada ei ole midagi, kuid võita võib väga palju.

Millega tegeled igapäevaselt?
Peale koolis käimise tegelen ma oma hobidega. Mulle meeldib teha käsitööd (kududa rätte ning kleite, heegeldada, tikkida, õmmelda). Käsitöö kõrvalt tegelen ka paberitööga, olen teinud nii märkmikke kui ka karpe, kuid hetkel meisterdan koos lastega paberist erinevaid asju. Kuna mul on erinevaid värvilisi pabereid kodus, otsustasin kogemuste saamiseks hakata tegema kunstiringi lastele, mis on tasuta. Sellel aastal otsustasin ma seda hakata tegema ka Järveotsa gümnaasiumis. Lisaks töötan ma ka lasteaias, käin kahes lasteaias kord nädalas kunstiringi tegemas. Veel õpin Tallinna Kunstikoolis ja nädalavahetuseti täiendan end erinevatel käsitöökoolitustel. Kevadel on plaanis minna proovima ka puutööd.

Ingress – mäng, mis meelitab õue

Hans-Kaarel Laes

Ühed ütlevad, et „Ingress" on mäng, teised ütlevad, et ei ole, ja kolmandad ütlevad, et „Ingress" on midagi vahepealset. „Ingress" on mäng, mille mängimiseks tuleb sul minna õue. Mäng tuvastab su asukoha GPS-süsteemi abil ja loob ekraanile sinu ümber oleva ala kaardina. Päriselus eksisteerivad huvitavad kohad (nt Raekoja plats, Jaani kirik, vabadussammas) on sinna üle kantud portaalidena, mida sa saad häkkida, rünnata ja vallutada. Aga et seda teha, tuleb sul päriselus sinna minna. Rünnata saad seda relvadega, mida omandad häkkimisel, kuid ettevaatust – portaal ka kaitseb ennast. „Ingressis" on kaks organisatsiooni: Resistance ja Enlightened. Mängu alustades saad sa valida, kummaga liitud, ja panna endale salanime. Sa pead võitlema vastasorganisatsooni

vastu nende portaale hävitades ja neid endale võttes. Resistance'i värv on sinine ja Enlightened'i oma roheline.

9.b etteaste

Võõrkeeltepäev oli meeleolukas

Triinu Lehtoja

9.a etteaste

17. veebruaril kõlas aula seinte vahel erinevaid etteasteid inglise, vene, saksa ja jaapani keeles. Võõrkeelte õpetajad olid koos oma õpilastega taas ette valmistanud laule, luuletusi, näidendeid ja ettekandeid.

Põhikooliastme kontserdi avas 5b klass Zara Larssoni lauluga „Uncover", millele järgnes 8b klassi inglise-keelne laul „The Lion Sleeps Tonight". 9a ja 9b klassi ühises esituses kõlas südamlik laul „Clementine" ning seejärel hullutas publikut 9b klassi õpilaste särtsakas ja temperamentne vene-keelne lugu „Калинка". Seejärel olid lavalauad taas 9a klassi õpilaste päralt, kes etendasid venekeelset näidendit „Моя улица". Eelviimasena astusid üles tublid 6b õpilased, kes õpivad vene keelt esimest aastat ning kes esitasid loo „Песня о капитане". Kontserdi lõpetas 9a noorte laul „Белые розы", kus tegi haarava tantsulise etteaste Rando Rattasepp.

Gümnaasiumi vooru avasid 10a klassi õpilased uudiste kokkuvõttega „Also In The News", misjärel lugesid 11a klassi õpilased uhkete nartsissipiltide taustal luuletust „Daffodils". Abituriendid olid ette valmistanud põneva ettekande Jaapani ajaloost ning jaapanikeelne etteaste kõlas ka 10ndike esituses. Saksa keele ilust ja võlust sai aimu õpilaste valmistatud videost „Hab keine Angst". Kontserdi lõpetas ehk kirsiks tordil oli gümnasistide ühislaul „Позади крутой поворот", mille eestvedajaks oli vene keele õpetaja Marina Anfinogenova.

Siinkohal veel kord tänusõnad järgmistele õpetajatele, kes õpilastega ettevalmistustööd olid teinud: Dagmar Seljamäe, Maimu Kuri, Getryn Kalam, Terje Treimann-Tupits, Mari-Liis Oja, Anna Sokolovskaya, Hiroyuki Sonobe ja Marina Anfinogenova!

Jõulud Järveotsas

Hans-Kaarel Laes

Jõulud möödusid TJGs sujuvalt ja hästi. Suurt osa mängis ka sel aastal traditsiooniline heategevuslik jõululaat, mis oli ostjarohke ja sellest võis igaüks osa võtta, kes tahtis. Jõululaadaga koguti heategevusprogrammi „Märka ja aita” tervelt 143 eurot, mis on päris hea saavutus, sest peamiselt olid müüjateks väikesed algklasside õpilased. Päev enne jõuluvaheaega toimus ka traditsiooniline jõulukontsert Kaarli kirikus, kus esinesid nii õpilased kui õpetajad. Loodetavasti nautis igaüks jõuluvaheaega ja selle mõnusid.

Sõbranädal TJGs

Hans-Kaarel Laes

TJGs toimus ka sel aastal sõbranädal. Seekord oli terve nädal täis igasuguseid huvitavaid sündmusi. Iga sõbranädala päev on täiesti erinev tavalistest koolipäevadest. Sõbranädalal oli iga päev erinev stiil, mille järgi oma riietust valida. Esmaspäeval oli päevastiiliks lahedad nohikud, teisipäeval rokk, kolmapäeval ei mustale ja hallile, neljapäeval meremehed ning reedel võis end koolis tunda sama mõnusalt nagu kodus. Igal päeval käis kõlaritest ka stiilile vastav muusika.

Sõbranädal möödus nalja, naeru ja kilgete saatel. Elevust lisas võimalus saata oma sõbrale või armastatule roos või šokolaad ning otsida kooli pealt üles sama numbriga inimene.

Reede õhtul kell kuus algas kooli aulas suur sõbrapäevapidu, kus sai nautida snäkke, mängida lauatennist, kuulata head muusikat ja mängida erinevaid peomänge. Õhtu lõpetas rokkbänd Mad Morality. TJG koolibänd Nameless kahjuks sel korral ei esinenud, loodame neid peagi siiski lavalaudadel näha.

Sõbranädala eri: KLATŠ JA KÕMU

Rahvasuu

Valentinipäeva aegu olid MEILi reporterid eriti valvsad ja pika vaatluse tulemusel on nii mõndagi märgatud.

Räägitakse, et paradiisi on saabunud tumedad ajad. Nimelt on lahku läinud üks meie kooli pikaajalisematest paaridest. Ei ole neid nähtud enam kooli koridorides õrnusi jagamas. Kas on lootust neid veel kunagi koos näha või on see armastuselaev lahkunud igaveseks?

Õnneks ei salli loodus tühja kohta. Kooli peal on jutud käimas põhikooli lõpuklasside uuest kuumast paarikesest. Ka õpetajad on tähele pannud, et noored armulinnud veedavad tundides aega rohkem üksteist vaadates kui õpikut lugedes. Kuid nende muinasjutt pole sugugi täiuslik, sest lisandunud on ka üksik prints, kes on meeletult armunud printsessi. Mida arvab sellest tüdruk ise ja kas tekkimas on hoopis armukolmnurk?

Käivad jutud ka, et nii mõnigi teine noor on üksteist juba leidnud või leidmas. Kaks keemiahuvilist noort, kes esialgu koos õppisid, ei suuda pärast olümpiaade kuidagi „konsultatsioonidest" loobuda. Kas vahetundides räägitakse ikka reaktsioonivõrranditest või planeeritakse ühist elu?

Salapäraseid suhteid on täheldatud ka rebaste ja abiturientide vahel. Nt võib näha iga päev vahetundides kohtumas kahte blondi – üks noormees ja teine neiu. Kokku saades jagatakse sööke, naerdakse ennastunustavalt ja lobisetakse pikalt. On see sõprus või midagi enamat???

Uus kuum trend on teha vahetundides vetsus *selfie*'sid. Sellesse on nakatunud nii 7. klassi tüdrukud kui vanemad. Näiteks on 10. klassi tüdrukuid nähtud iga vahetund vetsu minemas. On see müsteerium või mitte, aga pärast on Facebookis ja Instagramis näha nende vetsus tehtud *selfie'sid*.

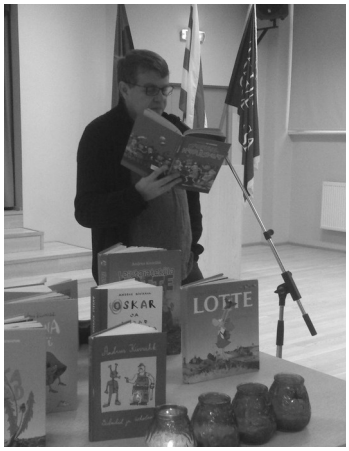

Advendihommikud tulid taas

Anette Antsman

Samal ajal, kui lumi ja jõulud vaikselt lähemale hiilisid, toimusid taas Tallinna Järveotsa Gümnaasiumis juba kuulsust kogunud advendihommikud. Seekordsetel advendihommikutel käis meil külas taas neli kirjanikku, kelleks seekord olid Andrus Kivirähk (3.–4. klassidele), Kristel Kriisa (6.–7. klassidele), Heli Künnapas (7.–9. klassidele) ja Kairi Look (1.–2. klassidele). Kirjanikud tutvustasid lähemalt oma teoseid ning kuidas need täpsemalt valmisid, samuti loeti ette ka paar lõiku ning jutukest.

Andrus Kivirähk käis kõige esimesena ja kuna kuulajaid oli palju, peeti advendihommik aulas, kus kirjanik sai kõikidele rääkida enda loomingust. Hetkel on autoril ilmunud umbkaudu 39 raamatut, millest esimene („Kaelkirjak") ilmus 1995 ehk 21 aastat tagasi. Ette sai loetud uuematest lasteraamatutest „Karneval ja kartulisalat" ning „Oskar ja asjad". Kõik soovijad said ka autograammi ja kirjanikuga pilti.

Kristel Kriisa jutustas oma kahest ilumnud raamatust „Piinatud hinged" ja „Neetud". Mõlemad raamatud on noortele. „Piinatud hinged" jutustab kahest õest ja on pigem müstiline, samal ajal kui „Neetud" räägib noorest tüdrukust ja noorte probleemidest vastassugupoolega.

Heli Künnapas tutvustas samuti oma raamatuid, mida on hetkel viis. Raamat „Minu ilus elu maal'" on reaaleluline teos ja räägib autori enda elust. Raamatud „Tristan", „Lõpupidu" ning „Tähtajaline elu, 1. osa" on noorsooromaanid, mis jällegi räägivad noorte elust ja probleemidest. „Homme on ka päev" on pigem täiskasvanute romaan, aga sobib ka noortele. Helil on 2016. aastal ilmumas kaks uut noorsooromaani „Ütlemata sõnad" ja „Tähtajaline elu, 2. osa".

Kairi Look rääkis oma raamatutest ja luges neid ka põgusalt ette. Hetkel on tal ilmunud neli raamatut: „Leemuripoeg Ville teeb sääred", „Peeter, sõpradele Peetrike", „Piia Prääniik kolib sisse" ja „Lennujaama lutikad ei anna alla" (selle raamatu kohta on tehtud ka treiler, mida advendihommikul näidati). Kõik raamatud on lasteraamatud.

Advendihommikute lõpus pakuti kõikidele kuulajatele piparkooke, mis tõi mõnusa jõulutunde. Ootame suure innuga juba järgmise aasta külalisi! Küsige nende autorite raamatuid meie kooli raamatukogust!

TJG korvpallipoisid taas edukad

Ravo Vaga

Haabersti linnaosa koolide 6.–7. klasside poiste korvpallivõistlustel saavutas täiseduga esikoha Tallinna Järveotsa Gümnaasium. Meie kooli poisid edestasid medaliheitluses Tallinna Õismäe Gümnaasiumit ja RAM-i. Võidukasse koosseisu kuulusid Renno-Renek Rattasepp, Ken Robin Rajamäe, Martin Rooz, Johannes Tauk, Georg Kask, Andreas Treier (TJG võistkond pildil keskel). Võistkonda juhendas õpetaja Ravo Vaga.

Talvine spordipäev

Emily Ridal

Ilm võib olla külm, kuid Tallinna Järveotsa Gümnaasiumi õpilast see ei heiduta – eriti kui tegu on seltskondliku spordipäevaga!

Ka sel aastal pidi ootama pakase tulekut Eestimaale pikka aega, kuid kui see hetk lõpuks saabus ja maa oli kaetud lumega, sai meie kool teha kaua oodatud talvise spordipäeva, mis sel aastal toimus 25. jaanuaril.

Gümnasistid ja põhikooli õpilased said Nõmme Spodikeskusest omale suusad laenutada ja suusatamist harjutada. Rajal oli erineva tasemega harrastussportlasi – eespool asusid kiiremad ning tagapool need, kes ei suutnud kiire tempoga kaasa minna. Kõik suutsid tublilt nii mäest alla sõita, üksteisega võitu sõita kui ka niisama ilusat talveilma nautida. Hiljem pakuti punaste ninade ja põskedega õpilastele sooja teed, saiakest ja õuna.

Algklassidele tehti spordipäev mugavaks ja lõbusaks. Meie kooli staadionil toimusid lõbusad võistlused ja sportmängud.

Kokkuvõttes oli talvine spordipäev igati tore üritus, mis meeldis nii suurematele suusasõpradele kui ka nendele, kellele pole suusatamine just kõige meelepärasem tegevus.

Vilge Lahtmets 7.b-st on osav ratsutaja

Mari-Liis Mets

Vilge Lahtmets on 7.b klassi õpilane, kes tegeleb juba aastaid ratsutamisega. Uurisime Vilgelt selle hobi kohta lähemalt.

Miks just selline spordiala?
See aitab õppida sotsialiseeruma kellegagi, kes pole inimene ja kes mõistab hoopis teist keelt, samas õpetab see olema ka kannatlik ning rahulik, isegi kui endal ei ole mõnikord hea tuju.

Kui kaua oled tegelenud ratsutamisega?
Kokku olen ratsutanud enam-vähem 6 aastat. Väiksena käisin ühes talus suviti hobusega sõitmas, kuid kooli minnes ei olnud selleks eriti aega. Aga ratsutada tahtsin väga. 2. klassis hakkasin regulaarselt trennis käima.

Miks valisid sellise spordial?
Kui olime väiksed, meeldis mu õele üritustel poniga sõita, mis muidugi pakkus mulle ka huvi ja kui hobuse selga sain, tundsin end hoopis teistmoodi! Peagi leidsime koha, kus oleks võimalik käia suviti ise hobuse seljas sõitmas ja seal sain ka siis endale selle esimese trennikogemuse.

Millise iseloomuga inimestele sobib see spordiala?
Usun, et see sobib enamvähem kõigile. Ütleksin nii, et kui kannatlikkust pole, oled veidi nõrga närviga või muutud tihti vihaseks, siis võib olla väga raske ratsutada, sest ka hobune tunnetab, kui sa kardad või oled närvis. Samas aga on ratsutamine väga hea spordiala näiteks puuetega lastele, eriti vaimse puudega, sest nähtu ja kuuldu järgi tean, et siis tunneb see inimene, et hobune on ka keegi, kes saab temast täiesti aru, kes ei sea teda ohtu, vaid kaitseb teda.

Kus saab ratsutamas käia? Kas see on kulukas spordiala?
Tallinnas on olemas paar kohta ja Tallinna ümbruses on mitmed tallid, kus on võimalik käia ratsutamas, kuid kui on maakodus või mingil taluomanikul hobune, kelle juures on ka võimalik sõitmas käia, siis võib sealgi käia. Hinna kohta ütlen nii, et ega see nüüd väga odav just pole, sõltub muidugi kohast ja mitu korda kuu jooksul ratsutamas käia. Enamik kohtades olen kuulnud, et kui käia 2 korda nädalas, siis võib trennis käimine maksma minna umbes 80–90 eurot kuus. Kuna paljudes kohtades on sõitmine veelgi kallim, võib seda tegelikult pidada suhteliselt odavaks (vanemate meelest on muidugi ka see väga palju!). Samas kui nüüd mõelda, siis hobune tahab süüa, rohtu, kabjaraudade allapanemist, tall tuleb ehitada ja seda koristada, ja treenerid peavad ju ka palka saama.

Kas tegeled sellega üksi või on sul ka sõprade hulgas ratsutajaid?
Minu klassis on veel kaks ratsutajat, paralleelklassis tegeleb minu teada ka paar inimest ratsutamisega, kuid mitte regulaarselt. Väljaspool kooli polegi mul vist eriti sõpru, kes poleks ratsutajad või kes ei tegeleks hobuste ja/või teiste loomadega.

Mitu trenni sul nädalas on?
Kuna minu enda ratsakoht asub Tallinnast veidi kaugemal, siis talviti, kui läheb peale tunde kiirelt pimedaks ja on külm, käin nädalavahetuseti ja vahel harva korra ka nädala sees. Kevadest sügiseni, kui õhtuti on pikalt valge, käin sõitmas nii tihti kui võimalik, kooli ajal 2–3 korda argipäevadel ja 1–2 korda nädalavahetusel, suvel muidugi käin peaaegu iga päev, kuid eks ikka 1–2 puhkepäeva ole ka nädalas.

Kas oled võistlustel ka käinud?
Eks ikka olen mõned korrad ka võistlustel käinud. Olen käinud takistussõidu (hüppamise) võistlustel ja korra ka koolisõidu võistlusel. Koolisõidus teeb hobune erinevaid kõnde ja jookse ja sõidab platsil nagu mööda mustreid. Olen saanud 1., 2. ja 3. koha ja siis suvise ratsalaagri võistlustel ka 9. ning 5. koha. Mu esimene päris võistlus toimus Tondil, kus jagasin kõigi osalejatega 1. kohta, kuna sellel võistlusel ei pandud sõitjaid aja järgi ritta ja kõik said takistustest ilusti puhtalt üle.

Mida on ratsutamine sulle andnud?
Ma arvan, et neid asju ei suuda ma isegi kokku lugeda, ilmselt kõige rohkem on see õpetanud mulle loomade keelt, nendega suhtlema ja neid usaldama ning sõitmise poolest andnud mulle parema tasakaalu ja tugevamad jalalihased. Ja oma vahel halvast tujust on hobustega suhtlemine õpetanud üle saama. Ja tööd tegema, sest enne ratsutama minekut tuleb hobune puhastada, talle sadul selga ja ratsmed pähe panna, tagasi tulles jälle ratsmed ja muu ära võtta, vajadusel puhastada, hobusele juua anda, tema boksi puhastada (kui hobune just koplis ei ole), ja vahel muud ka teha. Aga see on tore.

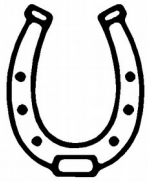

Raamatusoovitused

Mari-Liis Mets, Mirella Ehrberg, Liis Klimov, Henri Rihard Pallas

Aidi Vallik „Kuidas elad, Ann?" (Tänapäev, 2001)

Raamat räägib tüdrukust nimega Ann, kes leiab keldrist ema nooruspõlves kirjutatud päeviku. Anni suhtumine oma emasse muutub, ta solvub oma ema peale ja põgeneb kodust, minnes oma sõbranna suvilasse Võsule koos klassiõe Ritaga. Võsul kohtuvad Ann, Rita ja nende sõbrannad kolme poisiga. Aset leiavad lõbusad peod, aga paraku ka traagilised sündmused. Ann saab aru, et Võsul pole tema õiged sõbrad ja tal tekib koduigatsus ... Mis edasi juhtub, lugege juba ise raamatust. Raamat on õpetlik ja huvitav ning sobib nii poistele kui tüdrukutele.

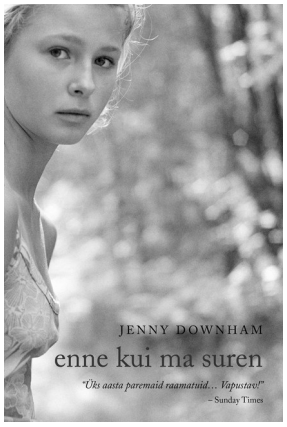

Jenny Downham „Enne kui ma suren" (Pegasus, 2011)

Raamat räägib 16-aastasest tüdrukust Tessa Scottist, kes põeb juba neljandat aastat rasket haigust ja teab, et tal on elada jäänud vaid mõned kuud. Neiu otsustab teha nimekirja asjadest, mida ta tahab kindlasti enne surma teha. Näiteks tahab ta rikkuda kõiki reegleid, saada kuulsaks ning olla kordki elus tõeliselt armunud.
Talle ootamatult pikeneb nimekiri iga päevaga täiesti tavaliste asjade võrra – olla kohal, kui parimal sõbrannal sünnib laps, olla kohal, kui kevadlilled õitsema hakkavad, ja palju muud, mida ta varem oluliseks ei pidanud, kuid nüüd enne surma mõistab, et ta vajab neid. See raamat on mõnes mõttes väga kurb, sest noor inimene ei lepi sellega, et ta peab nii kiiresti siit ilmast lahkuma, aga samas on loos ka palju positiivset, kuna tüdrukus pulbitseb soov elada, teha ja kogeda ning võtta igast päevast viimast. Teose põhjal on valminud ka film nimega „Now Is Good", kus peaosa kehastab noor ja andekas näitlejanna Dakota Fanning.

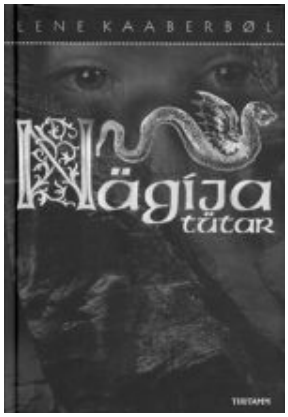

Lene Kaaberbol „Nägija tütar" (Tiritamm, 2009)

„Nägija tütar" on Taani kirjaniku Lene Kaaberboli esimene raamat Nägija-sarjast. 11-aastane Dina on emalt pärinud võime inimesele silma vaadates näha tema süngeimaid ja varjatumaidki saladusi. On keegi midagi varastanud, kellelegi kurja teinud või suisa kellegi maha löönud, siis kutsutakse Nägija. Leidub ju inimesi, kes võivad ilma häbi tundmata kurja teha, neid, kes oskavad oma häbitegu varjata ning terve rea häid vabandusi leida, seni kuni nad ka ise uskuma hakkavad, et neil oli ÕIGUS teistele haiget teha. Kui aga Nägija kohale jõuab, siis ei saa nad end enam peita. Siis ei saa nad enam oma tegusid varjata, ei enda ega teiste eest.

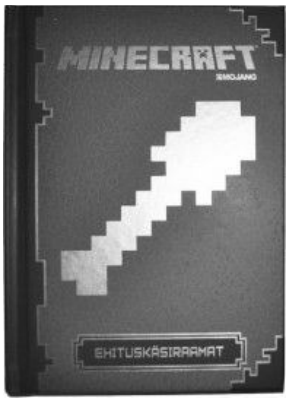

„Minecraft. Ehituskäsiraamat" (Egmont Estonia, 2014)

Sellist asja, mida Minecraftis ehitada ei saa, ei ole olemas!
Selles Minecrafti käsiraamatus õpid ehitama ehitisi puumajadest galeoonide ning Ameerika mägedeni. Raamat sisaldab näpunäiteid paljudelt kuulsatelt ehitajatelt. Raamatust leiad ka ehitisi, näiteks Põhjala koja ja Toweri silla. Iga ehitise juures leiad midagi, mida tasub neist ehitistest kõrva taha panna. Ja kes teab, ehk saab pärast selle raamatu läbilugemist ka sinust kuulus ehitaja.

Küpsiste tegemise võistlus

UUS RUBRIIK: Kaks õpetajat valmistavad midagi maitsvat ja toovad ajalehe toimetusele proovida. Toimetuse liikmed hindavad toitu 10 palli süsteemis ja jagavad kommentaare.

Romi Kõrgesaar, Anette Antsman

Õp Dagmar Seljamäe pehmed küpsised

Töökäik:
Sega või, toorjuust, suhkrud, muna ja vanillisuhkur (mikserda 5–7 minutit). Lisa jahu, tärklis, sooda, sool, sega 1 minut. Lisa šokolaad. Moodusta küpsised (sellest kogusest saab *ca* 28 küpsist) ning aseta vähemalt kaheks tunniks külmikusse. Soovi korral võib selles etapis küpsisteks vormitud taigna ka külmutada – väga mugav on isu tekkides 1–2 toorikut praeahju pista ning nautida neid küpsiseid nende parimal kujul, värskelt ahjust tulnuna. Küpsetamiseks kuumuta ahi 175 kraadini, paiguta küpsetusplaadile kuni 8 küpsist korraga ning küpseta 8–9 minutit. Külmutatud küpsised tahavad ahjus pisut kauem viibida.

110 g pehmet võid
60 g toorjuustu
150 g pruuni suhkrut
50 g suhkrut
2 tl vanillisuhkrut
1 suur muna
280 g jahu
2 tl (maisi)tärklist
1 tl soodat
1/4 tl soola
5 dl šokolaaditükke

9,8 p

Kommentaarid: Ajalooliselt head! Lõhnavad imeliselt. Tahan retsepti! Ideaalsed küpsised.

VÕITJA!

Õp Katri Silla šokolaadiküpsised

9,2 p

Töökäik:
Kuumuta ahi 170 kraadini, sulatada šokolaad veevannis. Sega kausis jahu, kakao, söögisooda ja sool. Hõõru teises kausis või ja suhkrud. Lisa segule sulatatud šokolaad. Sega ühtlaseks. Lisa muna ja viimasena kuivained ja šokolaadinööbid. Kata ahjuplaat küpsetuspaberiga, tõsta sinna 12 ühesuurust pätsikest, jäta 6 cm vahed, kuna küpsised paisuvad. Küpseta 170 kraadi juures 18 minutit. Kontrolli küpsiste valmidust hambaorgiga. Kui tikk jääb enam-vähem puhtaks, siis võta välja. Kui tikk satub nööbi sisse, proovi uuesti. Küpsistel tuleb lasta 4–5 minutit ahjuplaadil taheneda ja hiljem võiksid küpsised umbes 45 minutit veel jahtuda. Alguses tunduvad küpsised pehmed ja purunevad, kuid tahenevad kiiresti jahtudes. Retsept on võetud raamatust „Nigella ekspress".

125 g 70% šokolaadi
150 g nisujahu
30 g kakaod
1 tl soodat
0,5 tl soola
125 g pehmet võid
75 g pruuni suhkrut
50 g tavalist suhkrut
1 tl vanillisuhkrut
1 külmkapikülm muna
350 g šokolaadinööpe

Kommentaarid: Üks parimaid asju, mida ma olen maitsnud! Mõnusad suured šokolaaditükid. Puudu on vaid klaas külma piima! Maitse oli väga mõnus ja väga meeldis ka, et palju šokolaadi oli sees. Küpsis lausa sulas suus. Eriti meeldisid šokolaaditükid. Võrratu küpsis, aga natuke liiga kuiv ja lagunev! Parajalt magus ja väga hea! Piisab ühest küpsisest, et magusaisu rahuldada. Kohviga kindlasti ülihea.

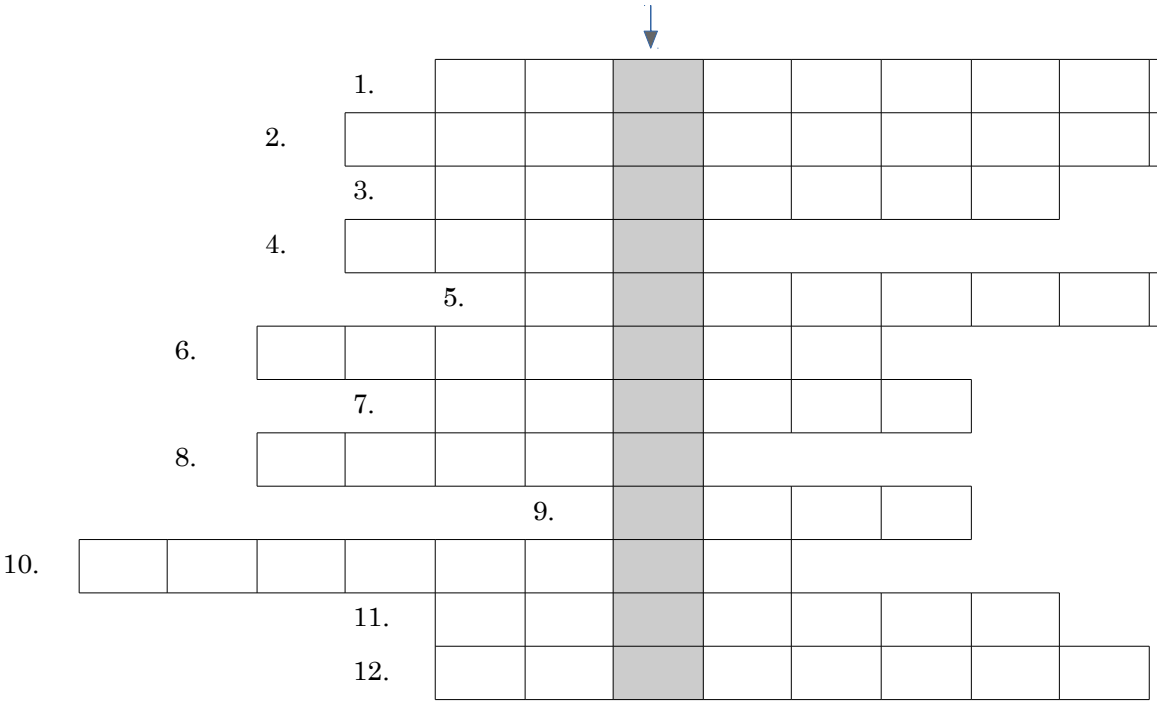

1. Laul, mida võõrkeeltepäeval esitasid 9. klassid koos.
2. Bänd, mis esines sõbrapäevapeol.
3. Keel, mida valdab vene keele õpetaja Anna Sokolovskaya.
4. Kirjanik, kes käis advendihommikul esinemas (perekonnanimi).
5. Õpetaja, kes võitis küpsiste tegemise võistluse (perekonnanimi).
6. Firma, mille asutas vilistlane Merlin Lõiv.
7. Kirjanik, kes on kirjutanud raamatu „Kuidas elad, Ann?" (perekonnanimi).
8. 7.b klassi õpilane, kes käib ratsutamas (eesnimi).
9. Kirjanik K. Look on kirjutanud raamatu „... prääniik kolib sisse"
10. Linnaosa, kus õp Terje Treimann lapsena elas.
11. Aidi Valliku lasteraamatu pealkiri.
12. Eesti üks tuntumaid kirjanikke, kes käis ka advendihommikul meie koolis esinemas (perekonnanimi).

NB! Kolm esimest, kes saadavad ristsõna vastuse aadressile raamatukogu@jarveotsa.ee, *saavad järgmise lehe tasuta!*

SUDOKU

Sudokul on vaid üks reegel: tühjad kohad tabelis tuleb täita numbritega 1–9 nii, et üheski reas ega veerus ega ka üheski rasvase joonega piiratud 9 ruudukese suuruses tükis ei oleks korduvaid numbreid.

			5				3	
	9				6		7	
7	4				9	8		
		5		3			6	4
1			9		2			5
3	6			5		1		
		7	1				4	8
	3		4				1	
	2				7			

	3			1			6	
7	5			3			4	8
		6	9	8	4	3		
		3				8		
9	1	2				6	7	4
		4				5		
		1	6	7	5	2		
6	8			9			1	5
	9			4			3	

JÄRGMISES NUMBRIS:

- Persoonilugu psühholoog Juta Rauniga
- Lapsepõlvest jutustab õp Ravo Vaga
- Osavuskatsed jätkuvad
- Üritustest meie koolis
- Kokandusduellis soolased pirukad